

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

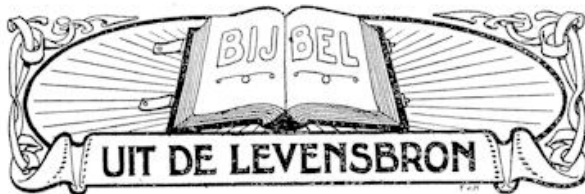
ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES:

JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: Dr. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, Dr. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te BAARN — Uitgave: Uitgeversmaatschappij E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.75 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

LIEFDE TOT JEZUS.

Maar dien weinig vergeven wordt,
heeft weinig lief. Luc. 7 : 47b.

Simon, de Farizeër, heeft Jezus zeker niet bij zich aan den maaltijd genoodigd, omdat hij den Heiland liefhad. We lezen immers, dat hij ten opzichte van zijn hoogen Gast niet eens zijn plichten als gastheer naar behooren waarneemt. Er is zelfs geen water gebracht voor de voetwassing, de kus van welkomst is niet gegeven, de zalving met olie bleef achterwege.

Als liefde tot Jezus in het hart van Simon gewoond had, hoe geheel anders zou zijn houding geweest zijn.

Wat hebben we wel niet over, voor wie we liefhebben. Voor hen is ons geen moeite te veel, geen opoffering te groot. Als wij voor iemand niets willen doen, als wij niets voor hem over hebben, nu, dan moeten we ook maar liever niet over onze liefde spreken.

De maaltijd in het huis van Simon is begonnen. Daar nadert een zondares.

Zij heeft vernomen, dat Jezus in het huis van den Farizeër is ingegaan en ze heeft niet gearzeld, den Heiland te volgen.

Zeker heeft ze Hem reeds vroeger hooren spreken, kent zij Zijn liefde en meedoogen. Daar is geen band tusschen Jezus en haar. Waar Hij is, moet zij zijn. Zij wordt naar Hem toe getrokken, zij moet in Zijn nabijheid zijn, ze moet Hem zien, Hem hooren, want zij heeft Hem zoo lief.

Om bij Hem te zijn, trotseert zij alles. Zij, een bekende zondares, stelt zich aan het gevaar bloot, smadelijk weggezonden te worden, vrijpostige blikken zullen haar in verlegenheid brengen; wie weet, hoeveel beschimpingen haar deel zullen zijn.

Zij kent Simon, den Farizeër. Zij weet, dat een Farizeër haar zal schuwen als een onrein dier; zij heeft geen medelijden te wachten in het huis van Simon.

Zij overwint haar schaamte. Zou zij zich niet schamen, nu ze haar zonde kent en belijdt? Zóó groot is haar zonde, zóó groot haar schuld; zij erkent het voor zich-zelf, zij heeft het erkend voor God.

Schaamrood buigt zij zich neer, maar ook haar schaamte houdt haar niet terug; zij moet naar het huis van Simon, om bij Jezus te komen, om den Heiland aan te bieden het offer van haar dankbaarheid.

Ze gaat en in haar hand draagt ze haar schat, een albasten flesch, met kostelijke zalf gevuld.

Daar staat ze achter den Heiland en daar vloeien haar tranen.

Haar tranen voor Jezus!

Maar..... de voeten van den Heiland maakt ze met haar tranen nat. Ze zal ze drogen en ze buigt zich neer, om met haar haren haar nederig werk te doen.

Haar haren voor Jezus, die haren, die ze in haar

zondig leven heeft verzorgd, die ze zalfde, die ze behandelde als iets heel kostbaars.

Haar haren voor Jezus.

Daar vloeit de zalf op Jezus voeten neer, de kostelijke zalf, de kostbare zalf.

Die zalf voor Jezus.

Ja, en haar hart voor Jezus, haar liefde voor Jezus, haar berouw voor Jezus, Zij — voor Jezus.

Haar is véél vergeven; zou zij den Heiland dan niet beminnen?

O, ze ziet haar zonde zoo groot; haar ongerechtigheid is als een berg, die als een looden last haar ter neer drukt.

Maar haar zonde wordt haar vergeven.

Jezus vergaf.

Jezus vergaf haar zóóveel.

Zou ze dan dien vergevenden Heiland niet beminnen?

Zou ze zich niet aan Hem willen opofferen?

Alles, alles voor Jezus.

Simon ziet het aan en hij begrijpt het niet. Hoe kan Jezus het toelaten, dat deze zondares Hem nadert?

Simon zou zeker o zoo gaarne haar uit zijn huis verdreven hebben, maar Jezus' tegenwoordigheid houdt hem terug.

Simon begrijpt niet, hoe zwaar de last der zonde kan drukken, Simon begrijpt evenmin, hoe het hart vervuld kan zijn met groote liefde voor den Heiland, als die zware last is weggenomen.

Simon heeft den Heiland niet lief; Hij vindt het zelfs niet noodig, tegen Jezus de alledaagsche beleefdheidsvormen in acht te nemen.

Maar Jezus begrijpt deze zondares en Hij neemt haar offer aan. Hij, de Heilige, laat het toe, dat de onreine Hem aanraakt en het straks zelfs waagt, Zijn voeten te kussen. Hij laat het toe, dat deze vrouw Hem lief heeft en Hij verblijdt zich over deze zondares, ver van het Vaderhuis weggedwaald, maar wedergekomen.

Simon, die weinig vergeven wordt, heeft weinig lief.

Maar háár is veel vergeven en daarom heeft ze veel lief.

De Farizeër en de zondares!

Jezus, de gast van den Farizeër, wendt zich tot de zondares en uit Zijn mond klinkt het: Uwe zonden zijn u vergeven. Uw geloof heeft u behouden, ga henen in vrede.

Zal ons veel vergeven worden, dan moeten we eerst weten, dat we een groote schuld hebben.

Dat weet de zondares. Weten wij het ook?

Hoe grooter onze schuld voor ons geworden is,

hoe meer wij zullen uitgedreven worden naar den Heiland, die zich altijd laat vinden.

En als dan onze schuld, onze groote schuld, ons vergeven is, zullen we den Heiland ook vurig liefhebben.

Hebben wij Hem lief als de zondares? Hebben wij Hem zóó lief, dat wij alles voor Hem ten offer willen brengen? Wat zullen wij voor Jezus doen? Nu, in onze dagen? Willen wij Hem gehoorzamen? Willen wij Hem ons-zelf ten offer wijden?

O, als wij Hem maar weinig liefhebben, mogen en moeten we daaruit besluiten, dat ons nog maar weinig vergeven werd. Dan kunnen we dááruit weten, dat de zonde ons nog maar weinig drukt, dat onze ongerechtigheid ons-zelf nog maar weinig bekend is en dat ons schuldgevoel nog maar heel klein is.

Dan mogen we den Heere wel bidden om opening der oogen, om het rechte inzicht in onze schuld, onze verdorvenheid. Hij geeft den blinden het gezicht. Zelfs een Simon de Farizeër mag nog onderzocht worden van den Heiland.

Simon, ik heb u wat te zeggen.

O, dat wij, gewillig en anders dan Simon, mogen antwoorden: Meester, zeg het. En dan zal Jezus ons leeren, Hij zal ons doen ondervinden, dat Hij ons véél vergeven wil. Dan zullen wij ook leeren, Hem vurig lief te hebben.

Mijn Levensvorst, Gij stierf voor mij?
'k Wensch dan voor U te sterven,
Al ware 't duizendwerven
En..... nimmer scheiden wij.

K.

Hoofdstuk X.

„Vindt u 't goed, dat ik vanmorgen na kerktijd even bij Christien aanloop? Ze zal zich vreemd voelen nog Zondags, denk ik, zoo zonder kennissen.”

Hannie vroeg het, terwijl ze met haar moeder naar de kerk liep. En natuurlijk stemde deze toe. Ze zag wel graag, dat Hannie zich wat meer bij Christien aansloot, na 't geen ze van deze gehoord had.

„Vraag haar dan vanmiddag bij ons op de thee. Dat is gezellig voor haar, en voor jou meteen.”

„Ja, dat is goed”, zei Hannie. Maar hoewel ze